Ψυχογραφώντας το Νεοέλληνα (Βασίλειος Μακρυπούλιας, δρ. φιλοσοφίας)

Categories : ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Date : 10 Οκτωβρίου, 2018

Μέσα από έναν απίστευτο συνδυασμό της αριστεράς ιδεολογίας του επιστημονικού σοσιαλισμού και του αστικού φιλελεύθερου ατομικισμού ο Νεοέλληνας διάγει το τελικό στάδιο ενός απολύτου σοσιαλατομικισμού, όσο αστείο ή και αντιφατικό αυτό αν ακούγεται. Εξηγείται όμως, όπως εξηγείται η ατομική υπόσταση των υβριδίων. Αποκομμένος από τις ρίζες του –ιστορικές, εθνικές, πολιτιστικές, θρησκευτικές, πολιτικές- ο νεοέλληνας δείχνει ένα νέο υπαρξιακό κατασκεύασμα το οποίο υπακούει στις διαταγές και μόνο των κατασκευαστών του. Δεν επικοινωνεί πλέον με τους προγόνους του, με τις αρίφνητες φωνές των φωτισμένων ανδρών οι οποίοι του ετοίμασαν έναν ωραίο κόσμο να ζήσει και να μεγαλουργήσει. Ο νεοέλληνας θεωρεί ότι η ιστορία του μετρά μόνο μερικές δεκαετίες, από εκεί και πέρα χάνεται σε βάθος χρόνου. Και δεν τον ενδιαφέρει. Η έννοια του Έθνους η οποία απελευθερώνει όλες εκείνες τις θείες δυνάμεις των Ελλήνων στα βάθη του χρόνου, φαντάζει στα μάτια του και στο μυαλό του ως κάτι το αμαρτωλό, διότι αυτό του δίδαξαν. Η θρησκευτική φύσις των νεοελλήνων τροποποιήθηκε. Νέος Θεός και νέα δογματική άποψη για τις θρησκευτικές παραμέτρους δημιουργήθηκαν και γεννήθηκαν.

Θεός τώρα είναι το πολιτικό σύστημα με τη νέα πολιτική τάξη πραγμάτων η οποία επιβάλλει τη δική του ιστορική θεώρηση περί των πραγμάτων. Ο Νεοέλληνας δεν έχει καμμία άποψη πέρα από αυτή η οποία του επιβάλλεται. Η εποχή των καθεστώτων επιστρέφει υπό άλλη εμφάνιση. Όσο και αν έχει διαβάσει ο νεοέλληνας πρέπει να αποδεχθεί τις ιστορικές θεωρίες οι οποίες ως θέσφατα του επιβάλλονται. Το νέο Ελληνικό κράτος υπακούει στο χειρότερο μανιχαϊσμό. Καλοί είναι αυτοί στο πέρασμα της ιστορίας οι οποίοι είναι αρεστοί στην πολιτική και επιστημονική εξουσία. Και οι κακοί είναι συγκεκριμένοι και αλοίμονο σε όποιον δεν τους αποδέχεται επειδή άλλα έχει διαβάσει. Αμαρτία τώρα σημαίνει η πνευματική ή ηθική ανυπακοή σε όσα το πολιτικό ή επιστημονικό σύστημα επιβάλλει. Οι όροι είναι θρησκευτικοί με προσχήματα πολιτικά. Ο αγώνας πλέον δεν είναι εξωτερικός αλλά εσωτερικός. Ο Νεοέλληνας έχει γεμίσει με διλημματικούς όρους γύρω από πολλά καλά και πολλά κακά. Νέοι όροι του προσφέρονται και αλοίμονο εάν κακοχαρακτηρισθεί. Δεν τον ξεπλένει κανένας ποταμός. Εγκλωβισμένος στην κοινωνία, στο τι θα πούν οι άλλοι, στην απίστευτη διάχυση της πληροφορίας, στο οικονομικό και επαγγελματικό αδιέξοδο, ο νεοέλληνας τρέμει στην ιδέα ότι θα κακοχαρακτηρισθεί ως κάτι το ακραίο και περιθωριακό.

Η μακραίωνη χριστιανοποίηση του νεοέλληνα διαμόρφωσε τη φύση του η οποία έχει μάθει να υπακούει σε θεό, δόγματα και αγίους, ήθη και έθιμα προερχόμενα από όλες αυτές τις οντότητες. Όμως η αντικατάσταση του θεού με την υλιστική θεώρηση της ζωής όπως και η αντικατάσταση του Παραδείσου με το σύγχρονο life style έχει προσδώσει μία άλλη αξιολογική διάσταση, πρακτική και θεώρηση στο νεοέλληνα. Οι άγιοι μετεξελίχθηκαν σε πολιτικούς και άλλους ταγούς οι οποίοι υπόσχονται την καλλίτερη ζωή, οι νεοέλληνες, ατομικιστές κατά βάση τους ακολουθούν. Ο χριστιανισμός, ο οποίος βαθιά εμπότισε τον Ελληνισμό δεν μπόρεσε να θεραπεύσει, τουλάχιστον αποτελεσματικά, το μικρόβιο του ατομικισμού. «Εγώ ειμί ο Ών», «τινα με λέγετε Είναι» ειπώθηκαν σε πρώτο Ενικό και ο νεοέλληνας επιδιώκει την προσωπική τελείωση του θεανθρώπου αλλά σε άλλο χώρο, διάσταση και περιβάλλον. Ο Ένας αναστήθηκε και ανελήφθη ως Ένας, αυτή την κληρονομηθείσα χριστιανική ατομικότητα ο νεοέλληνας τη βιώνει ατομικά αλλά αλλοιώς. Θέλει να ζει καλά, ο παράδεισος είναι επί της γης, δεν θέλει να τον θυσιάσει, και ακολουθεί τους αγίους της πολιτικής οι οποίοι του υπόσχονται πλουσιοπάροχες παραδείσιες παροχές. Δεν μπορεί να κρίνει με βάση το εμείς, πέρα από το Εγώ, ο παράδεισος είναι ατομικός και δεν έχει πολιτειακά ανοίγματα ώστε μία τέλεια πολιτεία να φιλοξενεί ευδαίμονες νεοέλληνες. Ο Νεοέλληνας δεν ενδιαφέρεται για την Πόλη διότι το Εγώ είναι διάχυτο μέσα στην πόλη και έχει μπερδευθεί με την Πόλη. Είναι αδύνατο να διακριθεί το καλό της Πόλης από το καλό του Εγώ, διότι το Εγώ θέλει όλα όσα έχει η Πόλη, και όταν δεν τα έχει η πόλη ο νεοέλληνας τα αποκτά διαφορετικά μέσα από την τεχνολογία και την επιστήμη. Ώστε η Πόλις δεν είναι ο μοναδικός πάροχος της ασφάλειας και ευτυχίας του νεοέλληνος και για αυτό λίγο τον ενδιαφέρει η ευδαιμονία του Ελληνικού κράτους. Είναι βέβαιος πλέον ότι όπως η τεχνολογία και η επιστήμη -βασικές παράμετροι για το life style- είναι οι φορείς της ψευδοευδαιμονίας και δεν έχουν πατρίδα, άρα η πατρίδα πλέον είναι κάτι το περιττό. Ο νεοέλληνας διαχέεται στις ανέσεις του κόσμου οι οποίες ως Σειρήνες τον απορροφούν, τον απομυζούν, του αφαιρούν την ταυτότητα διότι ενάντια στον Οδυσσέα και ακούει και βλέπει και κατεβαίνει από το καράβι προκειμένου τελικά να φαγωθεί από τις τερατώδεις πτηνοειδείς υπάρξεις.

Ο νεοέλληνας θεωρεί ότι η ιστορία του κράτους του αριθμεί μερικές μόνο δεκαετίες με συγκεκριμένους καλούς και κακούς. Οι καλοί είναι αυτοί οι οποίοι του υπόσχονται τα πάντα οι κακοί είναι αυτοί οι οποίοι απειλούν τις ελευθερίες του. Δυστυχώς όμως οι ελευθερίες του συνέχεια μα συνέχεια αποδεικνύονται ως οι μεγαλύτερες πανάκειες. Η αστική φιλελευθερικότητα και η αριστερά σοσιαλιστικότητα περιόρισαν το νεοέλληνα σε ένα καθαρά υλιστικό φαύλο κύκλο. Ο νεοέλληνας έμαθε ότι είτε θα έχει χρήματα είτε θα κυνηγά όσους έχουν χρήματα. Στο κυνήγι της ύλης διδάχθηκε ότι έχει μόνον δικαιώματα και τίποτα άλλο, όλοι οι Έλληνες κατέστησαν είτε το ένα είτε το άλλο. Το κράτος αντικατέστησε ολοκληρωτικά τις εθνικές αξίες και έγινε ένας αφέντης ο οποίος την ημέρα προσφέρει μόνο δικαιώματα και ευδαίμονα ζωή και τη νύκτα τα παίρνει όλα πίσω. Ο

νεοέλληνας όμως δεν χάνει την ελπίδα του, ανακυκλώνει συνεχώς τις ελπίδες του στην κρατική οντότητα και άντε πάλι από την αρχή. Το κράτος του νεοελληνισμού δεν έχει καμμία σχέση με την κρατική οντότητα όπως ανιχνεύεται εις τα γραπτά του Πλάτωνος και του Αριστοτέλους όπου η ηθική συνυφαίνεται με την πολιτική. Είναι ένα καθαρά καινόν ιστορικό μέγεθος. Κράτος πλέον είναι το σύνολο των ανθρώπων- αποκομμένων ολοκληρωτικά από την εθνική ιστορία- οι οποίοι προωθούν όλες εκείνες τις δυνάμεις τις υπηρετούσες την τεχνολογική και πληροφοριακή ,καθαρά υλιστική διάσταση της ζωής.

Το νεοελληνικό αυτό σύγχρονο κράτος δεν είναι ανθρωποκεντρικό αλλά τεχνοκρατικό. Δεν προσφέρει τη δυνατότητα της Σωκρατικής άνω οδού προς την πολυσχιδή έξοδο από το σπήλαιο της αγνοίας και της λήθης, το κράτος των ημερών μας αναπτύχθηκε μέσα στο σπήλαιο. Οι τοίχοι του, τα πατώματά του και τα νταβάνια του είναι σπηλαιώδη. Στηρίζεται στη διάχυση της πληροφορίας η οποία αντικαθιστά τη γνώση και διαμορφώνει τον επιφαινόμενο άνθρωπο, αντιμετωπίζει τα πάντα ως ύλη και αίσθηση, στηρίζεται στους θαυματοποιούς και πάσης φύσεως θιάσους (μία ματιά στην τηλεόραση του υποθεάματος αποδεικνύει του λόγου το αληθές). Η διάχυση της πληροφορίας λόγω της ωκύτητάς της αφαιρεί κάθε σκέψη από τον νεοέλληνα και τον καθιστά παθητικό δέκτη, ο θεός αντικαταστάθηκε από την ενημέρωση και τους φορείς της οι οποίοι καθοδηγούν το νεοέλληνα και όχι μόνο.

Η γνώση δεν είναι πλέον προσωκρατική (από τον οντολογικό κόσμο προς τον άνθρωπο). Είναι σύγχρονη από τον μικρόκοσμο προς τον άνθρωπο. Η Θρησκεία αντικαταστάθηκε πλήρως από την πολιτική, ο άνθρωπος υπακούει και ακολουθεί πλήρως γήινους θεούς και τις επιταγές τους. Δεν καταλαβαίνει ότι όλες οι υποσχεθείσες σωτηρίες είναι πανάκειες διότι κανείς άνθρωπος δεν είναι θεός και αν μπορεί να σωθεί από κάτι ή να σώσει κάποιον, τον εαυτό του θα δει και θα αποκαταστήσει. Όμως ο νεοέλληνας ελπίζει. Πλήρως απομακρυνόμενος από τη Φύση η οποία τον εξέθρεψε (όπως αυτή αναλύεται στις Ελληνικές τραγωδίες, η φύσις εννοείται ως το σύνολο των ανθρωπίνων ανωτέρων ιδιοτήτων όπως αυτές ανιχνεύονται στην Αντιγόνη, στον Οιδίποδα, στον Ορέστη, στην Ηλέκτρα, στην Ελένη και αλλού) ο νεοέλληνας φαντάζει ως έρμαιο στα χέρια και στις ορέξεις ενός παράξενου αλλά και τόσο συγκεκριμένου Λεβιάθαν.

Η παιδευτική φυγή προς τα εμπρός μέσα από την παιδευτική ανάμνηση του Αγαθού, του Ωραίου και του Καλού όπως αυτά αναπτύχθηκαν στη φιλοσοφία των προγόνων μας φαντάζει μονόδρομος. Όχι τυχαία ο Επιτάφιος ξεκινά από τους προγόνους. Διότι η παιδεία θα ποτίσει τις προγονικές ρίζες του νεοέλληνα προκειμένου αυτός να καταστεί κάρπιμος και πάλι. Μόλις και χρειάζεται να πούμε ότι οι αξίες του Ελληνισμού όπως ανιχνεύονται μέσα στην Ελληνική Γραμματεία αποτελούν ολοκληρωτική οντολογική λύση στο δράμα του σημερινού κόσμου το οποίο πρωτίστως είναι ιδεολογικό-αξιολογικό.

(Πηγή: antibaro.gr)